

WHAT'S IN A NAME

Liesbeth Steur is schrijver van verhalen over mensen. Alles wat zij schrijft, is non-fictie. Het leven is zonder ook maar iets te verzinnen voor haar al fantastisch genoeg. Liesbeth woont in het natuurgebied van de Serra de São Mamede aan de voet van Marvão in Portugal. Naast het schrijven organiseert zij drie keer per jaar *retreats* voor hen die op zoek zijn naar een tevreden leven. Meer lezen: liesbethsteur.com.

VILA FERNANDO

Met de sociale media heb ik een haat-liefde verhouding. Aan de ene kant vind ik het handig om mijn werk onder de aandacht te brengen en aan de andere kant weet ik dat al mijn informatie en data niet meer van mij zijn maar van de bedrijven die daarachter zitten. En die bedrijven kunnen daarmee doen wat ze willen. Al een tijdje ben ik bezig om mijn eigen website completer te maken en abonnees te vergaren met als doel dat ik de *socials* niet meer nodig heb. Iedereen die mijn werk wil lezen krijgt simpelweg een berichtje wanneer ik een nieuw verhaal plaats. En daar gaat het zeker naartoe. Maar Facebook bijvoorbeeld heeft mij toch iets gebracht dat ik zonder Facebook niet zou hebben. Een nieuwe vriendschap. Een jaar of zo geleden stuurt een Portugese vrouw mij een vriendschapsverzoek. Haar naam is Ester en ze woont in Rotterdam. Ik zie dat ze bevriend is met Isabel, een Portugese vriendin van mij. Ik aanvaard het verzoek en in de tijd die daarop volgt, zie ik haar berichten. Ook als ze met vakantie naar huis gaat, naar Portugal. Iedere keer zeggen we dat we elkaar gaan ontmoeten. Maar ik weet hoe het is als je kort bij je familie bent. Dan is er bijna nergens tijd voor. Op een dag ontvang ik bericht dat

Ester in Portugal is. Ze nodigt Isabel en mij uit om te komen lunchen in haar ouderlijk huis in Vila Fernando. Dat ligt vlakbij Elvas. Isabel woont in Póvoa e Meadas en ik in Marvão. We spreken af elkaar in Portalegre te ontmoeten en samen naar Elvas te rijden. Een uurtje. Isabel en ik hebben elkaar lang niet gezien en gesproken. Tijdens de rit door het prachtige herfstlandschap van de Alentejo luisteren we naar elkaars verhalen en zoals Isabel betaamt gaat alles in het Portugees, hoewel ze vloeiend Nederlands spreekt. Geleerd in de tijd dat ze als achttienjarige naar Nederland ging waar ze Portugese taal- en letterkunde studeerde. Van haar heb ik Portugees geleerd dus Nederlands is een *no go*. Bij aankomst in Vila Fernando staat Ester met haar moeder in de voortuin. We begroeten elkaar met een omhelzing en het gesprek met Isabel gaat vloeiend over in een gesprek met ons vieren. Moeder Inez en Ester hebben uitgebreid voor ons gekookt. De broer van Ester komt langs en nog twee neefjes die even gedag komen zeggen voordat ze teruggaan naar Lissabon waar ze wonen en bij Benfica in de jeugdselectie spelen. We eten traditioneel Portugees. *Caldo verde*, *arroz de pato* en als dessert hebben ze *sericaia* gemaakt. Met een heerlijke wijn uit

Renguengos. Drie keer raak. Zo lekker heb ik die gerechten nog nergens gegeten. Ook niet in een restaurant. Moeder Inez van ruim tachtig vertelt over hoe ze vroeger hebben geleefd en wat de loop van de geschiedenis met de familie heeft gedaan. Van totalitair regime tot democratie. Ester praat over haar dertig jaar in Rotterdam en hoe Portugal blijft trekken. We lachen veel en hebben een ware klik. Ik voel me er thuis als bij mijn Indische familie met dat verschil dat we allemaal de tijd nemen om naar elkaar te luisteren. Want dat ontbrak vaak tijdens die drukke *kumpulans* van de familie. We wandelen 's middags naar de Escola do Fado, een mooie plek waar je fado kunt leren zingen en spelen, kunt logeren, eten en uitgaan. Terugrijdend in de auto volgeladen met net uit de boom geplukte citroenen en stekjes van planten voel ik me intens tevreden. En dat alles dankzij dat vermaledijde Facebook.